

Μαγνητοφώνηση αριθμός 5. Σήμερα ο Ορέστης θα μας πήγαινε –τον Άρη κι εμένα– στο Λυκαβηττό... Η μαμά μου θα έμενε, για να τακτοποιήσει τη βεράντα. Τελικά δε θα γίνει τίποτε από τα δυο, γιατί βρέχει. Έτσι αποφάσισα να συνεχίσω το προφορικό μου ημερολόγιο... Το είχα εγκαταλείψει λιγάκι γιατί έχω πολλά μαθήματα, έχω και γερμανικά και δεν προλαβαίνω.

Ούτε θυμάμαι τώρα τι έχω πει και δεν έχω πει, απ' όσα έγιναν όλο αυτό τον καιρό. Κι αν βάλω να ξανακούσω από την αρχή τις προηγούμενες μαγνητοφωνήσεις, θα χάσω όλη μου την ώρα. Για το μωρό, πάντως, που θα γεννήσει η μαμά, σίγουρα δεν έχω μιλήσει. Και τι να έλεγα δηλαδή; Ελπίζω μονάχα να μην είναι γκρινιάρικο και να μη μοιάζει του Άρη στις αταξίες...

Οχ, σταμάτησε η βροχή! Ώρες είναι να θέλουν να ξεκινήσουμε τόσο αργά. Χτες ήθελα, σήμερα όμως δεν έχω καμιά διάθεση κι ας έχω ν' ανέβω στο Λυκαβηττό από τότε που ήμουν μικρός. Στην πρώτη δημοτικού θαρρώ ήμουν. Όχι, στο νηπιαγωγείο πρέπει να πήγαινα, γιατί στην πρώτη οι γονείς μου είχαν κιόλας χωρίσει. Λοιπόν είχαμε ανέβει με τον πατέρα μου τότε οι δυο μας. Θυμάμαι, όταν φτάσαμε στο εκκλησάκι, με σήκωσε λίγο να δω ως πού φτάνει η Αθήνα. Μου έδειξε κατά πού πέφτει το σπίτι μας και μου φάνηκε τόσο πολύ μακριά, που παρά λίγο να βάλω τα κλάματα. Δεν ήθελα να μας χωρίζει τόση απόσταση από τη μαμά, που είχε μείνει στο σπίτι. Και τότε ο μπαμπάς μου είπε για πρώτη φορά πως μπορεί να φύγει από την Αθήνα και να πάει να ζήσει στη Γερμανία, πως ακόμα κι αν λείπει θα μ' αγαπάει πολύ, θα μου γράφει κι ένα σωρό άλλες τέτοιες κουβέντες. Εγώ δε μιλούσα. Σε λίγο άρχισε να ψιχαλίζει. Κατεβήκαμε γρήγορα τα σκαλιά να μπούμε στο σταθμό του τελεφερίκ, για να μη βραχούμε. Έξω μύριζε χόμα βρεγμένο και σκίνα.

«Κλαις;» με ρώτησε, όταν περάσαμε την τζαμένια πόρτα.

«Όχι», του είπα ψέματα. «Βράχηκαν τα μάγουλά μου από τη βροχή».

Κι εκείνος το πίστεψε.

Το μεσημέρι που γυρίσαμε στο σπίτι, η μαμά είχε μαγειρέψει ψάρια. Πιο απαίσιο φαγητό δε θυμάμαι να είχα φάει ποτέ.

Από τότε δεν είχε τύχει να ξαναπάω στο Λυκαβηττό. Ούτε αλλού πουθενά ξαναπήγαμε οι δυο μας με τον πατέρα. Όλο έλειπε, όλο δουλειές, όλο η μαμά μου στενοχωρημένη. Μονάχα το καλοκαίρι πήγαμε οι τρεις μας μια Κυριακή εκδρομή σ' ένα μέρος στη θάλασσα. Εγώ χαιρόμουν πολύ. Νόμιζα πως θα ξαναρχίζαμε να βγαίνουμε οι τρεις μαζί, αλλ' αντί ν' αρχίσουμε τελειώσαμε για τα καλά. Ο μπαμπάς κι η μαμά, την ώρα που τρώγαμε σ' ένα ταβερνάκι, άρχισαν να μαλώνουν κι εγώ δεν ήξερα το γιατί. Το μόνο που ήξερα ήταν πως ήθελα να κάνω εμετό. Το ψάρι που τρώγαμε μύριζε σαν καμένο κι έτσι μύριζε όλο το ταβερνάκι.

Ο πατέρας μου έφυγε από το σπίτι σε λίγες μέρες.

«Δεν έχει σημασία που δε θα ζούμε μαζί από δω κι εμπρός» μου είπε. «Να είσαι σίγουρος πως και εγώ και η μαμά σου σε αγαπάμε πολύ. Πες μου τώρα πως δε θα στενοχωριέσαι».

«Δε θα στενοχωριέμαι» μουρμούρισα εγώ.

Κι εκείνος το πίστεψε...